

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **D. V. H.**, narozený dne XXX
státní příslušnost XXX
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Václavské nám. 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3 140 21 Praha 4

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2019, č. j. MV-85731/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 8. 2019, č. j. MV-85731/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného žalovanou, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 3. 5. 2019, č. j. OAM-6303-25/DP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“), a to z důvodu, že žalobce předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
2. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce zejména nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že v řízení uváděl skutečnosti, které mu měly dopomoci k neoprávněnému dosažení prodloužení jeho pobytového oprávnění. Dále žalobce namítá, že posuzovaná informace (že bydlí na adrese XXX a že zde bydlí sám a s nikým nevede společnou domácnost) nebyla způsobilá ovlivnit výsledek řízení o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění, neboť bylo od počátku zjevné, že příjmy žalobce postačují na pokrytí nákladů jak jeho domácnosti na původní adrese, tak té, kterou převážně obýval v průběhu správního řízení s manželkou a dětmi na adrese YYY. Žalobce se nesnažil obcházet zákon a neměl žádný důvod uvádět nepravdivé údaje o tom, že bydlí sám i na jiné adrese. Žalobce toto považuje za přepjatý formalismus. Dne 25. 6. 2018 prvostupňovému orgánu předložil nájemní smlouvu ze dne 20. 12. 2016, která potvrzuje nájemní vztah na dobu neurčitou mezi žalobcem a vlastníkem bytu v XXX a ještě téhož dne žalobce požádal o prodloužení lhůty k doložení dokladů týkajících se bydlení žalobce a jeho rodiny na adrese YYY. Skutečnost, že žalobce měl v dřívější době souhlas majitele s užíváním jiné nemovitosti (bytu v XXX), nemůže působit zamítnutí žádosti, když ostatní skutečnosti dosvědčují zcela jasně faktickou situaci.
3. Vzhledem k čestnému prohlášení žalobce konstatuje, že je zřejmé, že jej nepsal on, nýbrž pouze podepsal. Správní orgány pak čestnému prohlášení, které by mělo svědčit ve prospěch účastníka řízení, přisuzuje zcela marginální význam. Správní orgány tak postupovaly nezákonně, když ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2016-56, nezvolily výklad ve prospěch spravedlivého procesu, tj. žalobce.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně dopadá do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť tuto otázku správní orgán založil na nepodložených skutečnostech a domněnkách s odůvodněním, že žalobce v řízení naplnil podmínku jiné závažné překážky v pobytu. Žalobce nesouhlasí, že v jeho případě převáží veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, když žalobce má na území České republiky manželku a dvě nezletilé děti, všechny s povolením k trvalému pobytu. Žalobce řádně podnikal a plnil veškeré povinnosti s tím spojené. Rovněž se stará o rodinu, přičemž na něj připadá veškerý zdroj obživy, neboť se manželka stará o nově narozené dítě. Rozhodnutí je rovněž v rozporu s článkem 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
5. Žalovaná v písemném vyjádření předně poukázala na ust. § 33 a 34 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dle nichž se účastník řízení může dát zastoupit zmocněncem, který vystupuje jménem zastoupeného a práva a povinnosti

vznikají přímo zastoupenému. Dále žalovaná uvádí, že v daném případě zákon neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalovaná též nesouhlasí s tvrzením, že její postup byl formalistický, když rozhodovala v souladu se zákonem, přičemž žalobce předložil doklady podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídají skutečnosti. Ve zbytku žalovaná odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.

6. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť přestože žalobce s takovým projednáním nesouhlasil, soud dospěl k závěru, že rozhodnutí je třeba zrušit pro vady řízení, pro něž lze rozhodnutí zrušit i bez jednání. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
7. Ze spisového materiálu soud zjistil následující pro rozhodnutí důležité skutečnosti:
 - Dne 4. 4. 2018 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti přiložil Doklad o zajištění ubytování na adrese XXX a čestné prohlášení ze dne 4. 4. 2018, že žije na této adrese a s nikým nevede společnou domácnost.
 - Dne 25. 6. 2018 žalobce požádal o prodloužení lhůty k doložení dokladu k žádosti, v níž mimo jiné uvedl, že jde o doložení příjmů a doklad o zaplacení ubytování od žalobce a jeho paní a dítěte na adrese YYY.
 - Žalobce předložil nájemní smlouvou (na č. l. 13) mezi pronajímateli E. Č. a N. Če. a nájemcem T. T. T. C. na adrese YYY na dobu neurčitou.
 - Dne 26. 6. 2018 byla provedena bytová kontrola na adrese v XXX, kde nebyl žalobce zastížen, a policejnímu orgánu bylo sděleno, že v bytě cca už rok nikdo nebydlí.
 - Z výsledku žalobce ze dne 8. 8. 2018 vyplynulo mimo jiné to, že žalobce v bytě v XXX nebydlí a nemá od něj klíče, bydlí však na adrese YYY s manželkou a dvěma dětmi. Žalobce rovněž uvedl, že skutečně podepsal čestné prohlášení, že na adrese XXX s nikým nevede domácnost, což je pravda.
 - Dne 19. 9. 2018 žalobce předložil dodatek k nájemní smlouvě ze dne 1. 1. 2017, z něž vyplývá, že pronajímatelé souhlasí, že pan D. V. H. (nyní žalobce, pozn. soudu) bude společně s manželkou užívat byt na adrese YYY a že zde může mít nahlášen trvalý pobyt.
8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a věc posoudil takto:
9. Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. *Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
10. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti*

předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

11. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*
12. *V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že v řízení uváděl skutečnosti, které mu měly pomoci k neoprávněnému dosažení prodloužení jeho pobytového oprávnění. Mezi účastníky je nesporné (a vyplývá to též ze správního spisu), že žalobce v úvodu řízení předložil doklad o zajištění ubytování a čestné prohlášení, z nichž vyplývá, že žije sám v bytě v XXX a s nikým nevede společnou domácnost (skutečnost, že tyto doklady předložil zmocněnec žalobce, nemá vliv na jejich použitelnost či věrohodnost). Ze spisu rovněž vyplývá, že žalobce v úvodu řízení uváděl, že má manželku a děti a později doložil nájemní smlouvu s dodatkem, že s nimi žije ve společné domácnosti na adrese YYY. Prvostupňový orgán však zamítl žádost žalobce z důvodu, že uvedl nepravdivé údaje a předložil doklady, které neodpovídají skutečnosti. Tomuto závěru soud nepřisvědčil.*
13. *Předně soud poznamenává, že žalobce uvedl, že má ubytování v XXX a s nikým nevede společnou domácnost. Toto tvrzení však nelze samo o sobě označit za nepravdivé. Žalobce předložil platnou nájemní smlouvu na dobu neurčitou na adresu bytu v XXX. V průběhu řízení nebyl prokázán opak, tedy že nájemní vztah zanikl a správní orgány se touto skutečností nijak nezabývaly. Své závěry opřely toliko o domovní prohlídku, z níž vyplynulo, že v bytě již delší dobu nikdo nebydlí a o výsledch žalobce, z nějž dále vyplynulo, že v daném bytě nemá žádné věci ani od něj nemá klíče, a rovněž že bydlí v jiném bytě s manželkou a dětmi. Z toho však nelze dovodit, že na adrese v X nemá (či neměl) zajištěné bydlení. Pravdivým bylo i tvrzení, že zde s nikým nevede společnou domácnost, neboť tu vede s rodinou na jiné adrese a na původní adrese bydlel sám. Není vyloučeno, aby cizinec na území České republiky měl zajištěno více jak jedno ubytování a vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nezjišťovaly, zda nájemní vztah k bytu v XXX byl ukončen či nikoliv, nelze potvrzení o zajištění ubytování na této adrese považovat za nepravdivé, byť se žalobce fakticky na této adrese již nezdržuje.*
14. *Správní orgány v daném případě pochybily, když nevzaly v potaz faktický stav, tedy že žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou a dětmi na jiné adrese a žádost zamítly z důvodu, že žalobce de facto uvedl informaci, kterou však v průběhu řízení (ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí a bez výzvy správního orgánu) uvedl na pravou míru a následně doložil. Soud tak přisvědčuje žalobci, že se správní orgány dopustily přepjatého formalismu, když žádost zamítly pro nesoulad tvrzení s faktickým stavem (žalobce tvrdil, že má zajištěno bydlení, kde již nepobývá), avšak na druhou stranu ignorovaly pozdější důkaz o zajištění bydlení, který uváděl tvrzený stav do souladu se stavem faktickým. Takové selektivní přihlížení k určitým skutkovým okolnostem za současného přehlížení okolností jiných je zcela nepřipustné.*
15. *Soud dodává, že ačkoliv žalobcem původně doložený doklad o zajištění ubytování nebyl zcela v souladu se skutečností (žalobce se na tvrzené adrese fakticky nezdržoval), nemůže toto pochybení samo o sobě představovat překážku pro vydání rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a to právě za situace, kdy žalobce ještě před vydáním*

prvostupňového rozhodnutí (bez výzvy správního orgánu) uvedl pravdivé skutečnosti, které následně doložil. Ve správním řízení tak vyšlo najevo, že žalobce ve skutečnosti bydlí na jiné adrese se svojí rodinou a tuto informaci žalobce sdělil správnímu orgánu z vlastní vůle. Nejednalo se tak o žádné zastírací jednání či úmysl žalobce získat neoprávněnou výhodu (žalovaná ostatně v napadeném rozhodnutí uvedla, že nebyl prokázán úmysl obcházet zákon).

16. Nadto se správní orgány se vůbec nezabývaly tím, zda žalobcem uvedený nepravdivý údaj je způsobilý ovlivnit výsledek správního řízení. Jiná situace by nastala, kdyby žalobce uvedl pouze původní adresu jako jeho bydliště a ze spisu by nevyplýval opak. V takovém případě by bylo lze bez dalšího žádost zamítnout právě s odůvodněním, že žalobce uvedl nepravdivé nebo neaktuální informace podstatné pro posouzení žádosti. Právě s ohledem na skutečnost, že žalobce následně své tvrzení změnil, měly správní orgány posoudit, zda v kontextu zjištěných skutkových okolností byla dříve podaná informace, která se neshodovala se skutečností, způsobilá ovlivnit výsledek řízení. Zde soud dospěl k závěru, že nikoliv. Jednak ustanovení § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cílí na vědomě nepravdivá tvrzení a doklady žadatelů o pobytová oprávnění, kterým by bez nich jinak nemohl být pobytový status přiznán (např. z těchto tvrzení a dokladů bylo zřejmé, že žadatel disponuje dostatečnými příjmy, ačkoliv by tomu tak ve skutečnosti nebylo), a jednak je jeho účelem opatření dokladů podstatných pro zjištění, kde žadatel bydlí a s kým byt užívá za účelem zjištění společně posuzovaných osob a prokázání, že žalobce disponuje dostatečnými příjmy, aby mohl na území České republiky pobývat. Z napadeného rozhodnutí je však zjevné (a ze spisu též vyplývá), že správním orgánům bylo zřejmé, že žalobce žije s manželkou a dětmi a tyto považovaly za společně posuzované osoby. Přesto správní orgány nedospěly k závěru, že by žalobce měl nedostatek finančních prostředků. Soud tak nemohl přisvědčit žalované, dle níž je podstatné, že žalobce v počáteční fázi řízení uvedl nepravdivou informaci, nikoliv úmysl cizince obcházet zákon. Skutečnost, že žalobce z vlastní vůle později uvedl věci na pravou míru (sdělil a doložil skutečné místo pobytu a společně posuzované osoby) správní orgány ve svém rozhodnutí nijak nezohlednily a omezily se na prosté konstatování, že žalobce naplnil předpoklady ust. § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Postup správních orgánů tak byl příliš formalistickým, plně nereflexujícím skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení.
17. Pro úplnost soud dodává, že správní orgány si ve svých rozhodnutích protiřečí, když prvostupňový orgán v závěru svého rozhodnutí uvedl, že *„není ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali cizinci, kteří se snaží oklamat orgány státní správy, s cílem ovlivnit výsledek správního řízení ve svůj prospěch.“* Žalovaná na druhou stranu v napadeném rozhodnutí uvedla, že *„nepovažuje za prokázané, že účastník řízení zmiňovaný doklad včetně prohlášení o sdílení společné domácnosti předložil s úmyslem obcházení zákona.“* Tedy žalovaná tímto tvrzením závěry prvostupňového orgánu korigovala, což nelze samo o sobě považovat za vadu, nicméně v důsledku této korekce již nelze považovat prodloužení pobytu žalobce za rozporné s veřejným zájmem, neboť porušení veřejného zájmu, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří obcházejí zákon, nebylo prokázáno.
18. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zde soud předně poznamenává, že povinnosti posoudit dopady rozhodnutí do života cizince není orgán zproštěn ani v případě, kdy zákon o pobytu výslovně nestanoví, že je v daném typu pobytového oprávnění třeba tyto dopady posuzovat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 12. 2021, č. j. 2 Azs 135/2021-37,

uvedl: „Podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35 a ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30).“ Přestože se v daném případě jedná o jiný pobytový titul, ze závěrů shora citovaného rozsudku je zjevné, že namítá-li účastník řízení nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života a toto tvrzení v průběhu správního řízení odůvodní, jsou správní orgány povinny se přiměřeností dopadů rozhodnutí do života cizince zabývat, a to i tehdy, nestanoví-li zákon tuto povinnost výslovně.

19. Žalobce v řízení uváděl, že žije s manželkou a dvěma nezletilými dětmi, přičemž manželka se stará o novorozené dítě a nemá vlastní zdroj obživy. Žalobce je tak jediným živitelem. Ačkoliv lze přisvědčit žalované, že žalobce by mohl najít zdroj obživy i v zemi původu, byť za odlišných podmínek, soud nepovažuje přiměřené žalobce odloučit od rodiny, která má na území České republiky trvalý pobyt a kterou vyživuje. Důvod neprodloužení platnosti pobytového oprávnění nadto nebyl nijak závažný – jednalo se toliko o nedopatření uvedené nepravdivé údaje, které žalobce následně sám opravil (viz předchozí žalobní bod). Soud se rovněž neztotožnil se žalovanou, že veřejný zájem na neudělení pobytového oprávnění převáží nad zájmem účastníka řízení a jeho rodiny, neboť žalobce není nebezpečný pro společnost, vede řádný život a na území České republiky podniká a živí rodinu. I druhý žalobní bod je tak důvodný, neboť správní orgány nedostatečně posoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby opustil svoji rodinu, odcestoval do země původu a v ní sháněl nový zdroj obživy, z níž by uživil matku pečující o jeho dvě nezletilé děti.
20. S ohledem na shora uvedené tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí zrušil dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to pro vadu řízení, kdy správní orgán vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem, z něž vyplývá, že žalobce fakticky pobývá na jiné adrese, než kterou uváděl při zahájení správního řízení a žalovaná tento skutkový stav nepromítla do svého rozhodnutí, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.
21. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení bude na žalované, aby znovu posoudila žádost žalobce a ověřila, zda žalobce skutečně pobývá na jím tvrzené adrese YYY se svojí rodinou a tuto skutečnost zohlednila při svém rozhodování, a rovněž se bude zabývat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč

podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem DPH a odměna se proto zvyšuje o zákonnou sazbu 21 %, tj. o 1 428 Kč. Výše odměny tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. července 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu